

[C. J. F. Sven.]

og paa den anden Side opererer man med at Lovforslaget tilsigter at lette de Byrder, som Kommunerne har ikke mindst gennem de forøgede Hjælpekasseudgifter. Se, nu er det jo umuligt, at begge Ting paa een Gang kan gælde, for hvis virkelig Kommunerne har disse store Udgifter — og det er jeg tilbøjelig til at tro, at de har —, saa faar de arbejdsløse, der har opbrugt deres Hjælp, en Hjælp — ganske vist under en anden Form, men de faar dog Hjælp —, saaledes at uanset om dette Lovforslag gennemføres, vil de paagældende ulykkeligt stillede arbejdsløse ikke derfor være henvist til Fattigvæsenet, men vil kunne paaregne efter den hittidige Praksis en ikke ringe Støtte fra Hjælpekasserne. Altsaa af den Grund vil en Gennemførelse af Forslaget ikke være nødvendig.

Tilbage er saa det andet, at lette Kommunerne. Dette kunde paa Forhaand have vor Sympati, idet det er muligt, at der er blevet paalagt Kommunerne alt for store Byrder, ikke mindst i social Henseende. Men her kan jeg henvise til, at der Gang paa Gang fra vort Partis Side er rettet Henstillinger til de skiftende Regeringer om at tage hele Spørgsmaalet op om Fordelingen af Byrderne paa Stat og Kommune, og naar vi var blevet klar over, hvorledes det egentlig laa, vilde vi yde vor Medvirken til, at mulige Ubilligheder i saa Henseende blev afhjulpet. Mit personlige Skøn er, at man er kommet for langt ud i at paalægge Kommunerne Byrder, men jeg mener ikke, man gennem en Lejlighedslov som den foreliggende byder Kommunerne en effektiv Hjælp.

I øvrigt maa jeg sige, at Lovforslaget ogsaa teknisk set er noget uheldigt affattet. Det forundrer mig, at man endnu fastholder § 3 i den Form, den havde ved Fremsættelsen. Der staar deri, at Lovforslaget bortfalder samtidig med Ikrafttrædelsen af en ny Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Det er mærkeligt, at man vil lade en Lovs Bortfald være afhængig af en ny Lov om Arbejdsanvisning, uanset dennes Indhold og uanset nogen som helst Grænse i saa Henseende. Det er efter Lovforslaget fuldkommen ligegyldigt, hvad Indhold den nye Lov maatte have; blot der kommer en ny Lov, bortfalder den foreliggende Lov. Dette forekommer mig højt mærkeligt, man burde i alt Fald rent formelt have sat en absolut Grænse for, hvor længe denne Lov skulde gælde. Men det er jo et underordnet Punkt i Forhold til vore principielle Betragtninger overfor Lovforslaget, og i

Henhold til disse principielle Betragtninger skal jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme mod Lovforslaget.

Rager: Vort Parti har i Tilslutning til Socialdemokratiet indstillet det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse med den lille formelle Ændring, som blev vedtaget ved anden Behandling i dette høje Ting. Det er en Gang sagt:

„Da Fanden vilde have,
at intet skulde ske,
da satte han i Verden ind
den første Komité.“

Hvis jeg en Dag træffer Fanden og skal give ham et godt Raad, vil jeg sige til ham, at naar han vil have, der ikke skal ske noget paa Arbejdsløshedslovgivningens Omraade, skal han blot sørge for, at det ærede Medlem Hr. Krag bliver Ordfører for Venstre og Medlem af Udvalget, thi saa kan han være sikker paa, at der ikke sker noget. Saa faar vi i Stedet for en saglig Undersøgelse en saglig Undersøgelse ud over alle Bredder, og vi faar nogle Regnestykker, der, for at tale med det ærede Medlems egne Ord, brugte i en anden Anledning, egner sig til Undervisning i Gymnasiets ældste Klasser. Hvorledes det ærede Medlem Hr. Krag kan sige, at der ikke har været Lejlighed til saglig Drøftelse af dette Lovforslag, kan jeg ikke forstaa; det ærede Medlem har i Udvalget fremsat for os de Betragtninger, som er blevet fremsat her i Dag, og det ærede Medlem har ogsaa dér villet reducere Arbejdsdirektørens Skrivelse. De Oplysninger, man havde udbedt sig, kom i denne Skrivelse og blev derefter reduceret in absurdum. Det ærede Medlem Hr. Krag stiller selv et andet Regnestykke op, saalydende, at hvis vi vedtager denne Lov, og hvis Arbejdsløshedsfonden, foruden at afholde sin Andel af Udgifterne, desuden faar sine normale Indtægter og dernæst har sine andre Udgifter, saa vil denne Arbejdsløshedsfond paa 8,5 Mill. Kr. dermed være opbrugt og dens Indhold være Nul. For at tale med det ærede Medlems egne Ord: Qvod erat demonstrandum — $2 + 2 = 5$. Vi kan vistnok være enige om, at der her er Ligninger med saa mange ubekendte, at det er umuligt at komme til noget ganske bestemt Tal. Om det ene eller det andet træffer nærmest det rigtige, er mig ganske umuligt at sige, men jeg tillader mig paa Forhaand at forlade mig paa, at Arbejdsdirektoratets Udregning er gjort under det Ansvar, hvorunder Arbejdsdirektoratet maa foretage saadanne Udregninger, og jeg vil ganske bestemt gaa ud fra, at man dér ikke vilde have undset sig for, hvis man mente, det var rig-